

Jag minns...

När mina syskon och jag skulle upplösa vårt föräldrahem, hittade vi bland annat en del gamla brev, som min pappa fått efter sin pappa. De var skrivna av en svägerska till farfar 1933 -1934 boende i Nya Zeeland.

 av *Ingrid Lindberg*

Eftersom jag hade börjat släktforska 1965, överläts de här breven och farfars alla sjömanspapper till mig.

Min farfar var Stockholmspojke och gick tidigt till sjöss. Han gick med de stora segelfartygen på 1870-talet mellan England och Australien och Nya Zeeland. Vid ett tillfälle i Nya Zeeland träffade han en norska, det vart kärlek, han rymde från sitt fartyg, och farmor höll honom gömd på den farm som hon arbetade på. De gifte sig så, fick tre barn, det äldsta dog 7 månader gammal. Från en av dessa systrar var breven. Min farmor dog 1913. Farfar brevväxlade med en av svägerskorna.

Farfar, farmor och de två barnen anträdde återresan till Sverige redan 1884. Min far var då 8 månader.

De här breven har legat i min ägo fram till mitten av 80-talet. Min syster

Ingrid Lindberg

och jag talade ibland om att det skulle vara roligt att resa dit.

Det var då jag satte mig att läsa igenom breven systematiskt, skrev upp alla namn, data, platser och betydelsefulla händelser.

Men vad skulle jag göra med alla dessa uppgifter, vart skulle jag skicka dem? Annonsera i tidningar där nere eller?

En dag när jag var på sångövning i den kör jag är med i, hörde jag en av herrarna nämna Nya Zeeland. Jag blev intresserad, och berättade orsaken. Frågade vart man skulle vända sig. Denne mans svägerska hade en son bosatt i New Plymouth. Fick hans adress och skickade alla papper. Jag behövde inte ens översätta dem, han kunde ju svenska!

Min syster och jag kontaktade en resebyrå, och de rekommenderade oss att resa i oktober-november. Detta var på våren. Tiden gick, ingenting hände. Men vi fortsatte planeringen och såg fram emot hösten. Sista dagarna i juli fick vi ett napp. Fick tre adresser till sysslingar. Jag skrev till alla tre. Efter en månad fick jag ett svar. Nu var det hög tid. Vi hade bestämt att resa i vilket fall som helst. Denna syssling bodde i Palmerston North i Sydvästra nordön. I mitt brev hade jag berättat om våra planer, och att vi skulle komma till Wellington den 28 oktober, en lördag. Vi fick svar att de befann sig på Sydön på semester

då, men skulle vara tillbaka på söndag kväll. De fick uppgift om vårt hotell och telefon och skulle höra av sig på kvällen.

Men innan dess skulle vi göra en rundtur över ön. Allt klaffade fint. Från Wellington åkte vi buss på måndagen till Palmerston North. Det var spännande att träffa helt okända människor. Vi visste ingenting om dem. Vi hade brevlades presenterat oss, men visste ingenting om dem. Vi möttes av stora famnen och blev kvar hos dem i 5 dar. Vi bodde i en gästdel, sovrum, pentry, vardagsrum och badrum. Vardagsrum och pentry använde vi oss aldrig av.

De tog hand om oss på bästa sätt. För tre år sen fick vi glädjen att få återbesök.

Telefonledes fick vi reda på att i Auckland fanns det mera släkt som skulle ta kontakt med oss när vi kom dit. Men först skulle vi besöka familjen som hjälpt oss att hitta våra släktingar. De bodde i New Plymouth och där hade vi ett par fina dagar.

Tillbaka i Auckland fick vi kontakt med flera sysslingar och deras barn. De tog väl hand om oss, en av dem höll själv på att forska i släkten så hon fick nytt material och jag fick en del papper från farmors systrar.

I Palmerston North ville de att vi skulle boka om våra biljetter och stanna där minst en månad. Hade vi vetat om eller haft kontakterna före vår avresa kanske vi hade kunnat förlänga vår vistelse.

Vi var glada att vi fick tillfälle att göra denna resa. Nu har Nya Zeeland fått en alldeles särskild plats i våra hjärtan.

Ingrid Lindberg
Norra Ringgatan 43, Alingsås
0322 -109 76